

L'ESCOLA DE TOTS

Setembre: Fi de les vacances, Festa Major, bolets, la mainada al col·legi. El col·legi, l'escola; "gràcies a Déu!" (pares), "altra vegada" (fills). Aquestes podrien ésser les evocacions que immediatament sorgeixen en el nostre pensament en escoltar el nom del mes enunciat.

La mainada al col·legi. Sí, d'acord. Ells són els destinataris principals de la institució escolar; però, i els pares? Quina és o, millor dit, quina ha d'ésser la seva relació amb l'escola del seu fill o fills?

En molts articles de la nostra revista el tema escolar hi ha estat present. Sembla que ningú no nega la seva importància. I suposem que per a la majoria de convilatans no hi ha cap mena de dubte que l'escola, com moltes coses al nostre país, ha canviat els últims anys. Han canviat els seus mètodes, els seus programes d'estudi, els llibres, l'edifici, i també el personal humà; mestres i alumnes tenen, majoritàriament, una altra mentalitat.

La memorització i repetició sistemàtica d'uns continguts ha estat substituïda, en gran part, per l'observació de la realitat més propera, per la comprensió més racional i per la creativitat dels alumnes. El paper quasi dictatorial del mestre és ara més dialogant, més de guia i d'orientador. Els temps canvien i tots ens hi hem d'adaptar.

El món educatiu es troba en aquests moments en un compàs d'espera. La reforma educativa sembla que comportarà un gir important en l'organització i programació del sistema educatiu. Per exemple, l'Educació Primària (l'EGB d'ara) només arribarà fins als 12 anys. L'ensenyament posterior: Secundària obligatòria, anirà dels 12

als 16, i serà obligatòria i igual per a tots. No se sap a hores d'ara com s'organitzarà aquest període. Tindrem a Besalú la mainada fins als 16 anys? Hauran de marxar als 14 com fins ara? S'ampliarà l'edifici escolar actual? En faran un de nou? Quins docents es faran càrrec de l'ensenyament d'aquest període? Tots aquests interrogants, i d'altres, s'aniran aclarint els propers mesos.

Però tornem a la pregunta que ens fèiem ratllés amunt: I els pares, què? Com poden incidir i participar en la comunitat educativa? Què poden fer pel seu fill o fills?

Actualment, els canals de participació són clars i generosos. Per una part poden participar en l'organització del centre a través del Consell Escolar, màxim òrgan de direcció, que controla i supervisa tota l'activitat educativa. Precisament, segons hem pogut saber, aquesta tardor hi haurà noves eleccions per escollir els representants dels pares. Animeu-vos a participar-hi.

Un altre òrgan important és l'Associació de Pares. La seva funció d'ajuda i col·laboració amb l'organització i gestió d'activitats escolars i extraescolars, allà on no arriba l'administració educativa, és molt necessària. Concretament a Besalú cal esmentar el servei de Psicologia Escolar i les classes d'Educació Física, a més d'altres. Malauradament, els últims anys la participació a través de la Junta Directiva ha estat força minsa. Per què no hi ajudem una mica més?

Per últim, hi ha la relació personal i directa amb el mestre respectiu. L'educació, i més en el món canviant en què vivim, és una tasca constant, complexa i difícil. Per això, la relació pares - mestre és del tot imprescindible. I aquesta relació, a més de l'assistència a les xerrades col·lectives i a les entrevistes personals demanades pels docents, convindria que sortís, també, de la iniciativa dels pares. Cal un contacte fluid i permanent, sobretot en algunes etapes del desenvolupament dels infants.

Com podeu veure, el temari és extens. L'escola necessita de la participació de tots per esdevenir una eina bàsica que possibiliti formar homes i dones més instruïts, creatius i solidaris. Fem-ho possible entre tots.

ÍNDEX

Editorial	1
Pàgina literària	2
El Frare de Can Mascort (conte)	2 / 3
Centre Excursionista Besalú / Des del cor de l'Àfrica	4
Fa 25 anys / Casals d'estiu	5
VII Festival de Música de Besalú	9
Germandat de Donadors de Sang / Tendències oblit	10
Comissió Antiabocador / Impressions d'una nit d'estiu	11

Impremta Aubert, S.A. Hospici, 9, tel. 26 02 68. OLOT.

Fotocomposició: SERFO, S.A., Hospici, 9, tel. 26 85 12 - OLOT.

Dip. Leg: GI-153-84. "Tallaferró" no es responsabilitza necessàriament de l'opinió que expressin els articles signats.

Pàgina literària

POESIA DEDICADA A LES DONES DEL BESALUNENC

- 1.- Si a la muntanya vols anar
i un diumenge mogut vols passar,
les dones del Besalunenc has de llogar.
- 2.- Prats i rius travessarem
i amb cadires, taula i neveres ens banyarem.
- 3.- Cap a Vallter 2000 pujarem
i del paisatge disfrutarem,
quan al final les taules posarem
i de la pluja gaudirem.
- 4.- Per fer-ho més emocionant jocs es faran
i en Joan de gel als coll... li emplenaran.
- 5.- No hi ha més emoció
que veure la Maria de clatells i demanant perdó.
- 6.- L'Antònia també fa el seu paper
perquè al seu home mantindrà presoner.
- 7.- Per acabar-ho d'arreglar
la pluja va tornar.
- 8.- En Pere i l'Enric es varen abraçar tant,
que durant dos dies banyes portaran.
- 9.- De menjar molt en varen donar
i de meló i síndia en va sobrar.
- 10.- Més d'un el coixí es va portar
i això que a dormir no hi vam anar.
- 11.- Finalment la festa es va lluir
quan, a la fi, a l'autocar l'aire condicionat es va sentir.
- 12.- Es despedeix un aficionat a la natura
que ja s'ha apuntat a la pròxima aventura.

VISCA LES DONES DEL BESALUNENC! **Joan Banal**

EL FRARE DE CAN MASCORT (Segona part)

Tothom s'estranyava que un home gasiu com el senyor Manel tirés la casa per la finestra, però cada vegada que sortia el tema l'home contestava el mateix. "Fra Ramon és una intel·ligència preclara que de qualsevol cosa en fa diners." I aleshores començava l'enumeració dels miracles que estava disposat a fer per millorar la situació econòmica de Can Mascort. I, efectivament, tot el que deia es va complir al peu de la lletra. Primer fou un pou artesià dalt d'una muntanya que donaria milers de litres d'aigua per segon, i la ment privilegiada del frare havia previst que, en fer el pou artesià en un monticle, l'aigua baixaria rodada i s'estendria per tota la plana de les propietats del senyor Manel i la terra, abundantment regada, donaria collites abundoses i segures. El que no explicava el senyor Manel era que per la teoria dels vasos comunicants, és gairebé impossible que surti aigua d'un pou artesià fet dalt d'una muntanya. Aquest fracàs, però, no desanimà el patró. La senyora Maria, més previsor, deia al seu marit: "Manel, vols dir que aquest home sap el que es fa i que no és arriscat posar el nostre patrimoni íntegrament en les seves mans?" El senyor Manel s'enfurismava com un oriol. "Vosaltres no sabeu anar amb el progrés! Cal industrialitzar-se. Treure partit de la tècnica i Fra Ramon, abans que frare, havia estat enginyer." La senyora Maria el contradieia: "Manel, no és cap frare. Només és llec i aquest home ja no es tornarà a posar mai més l'hàbit." Però era endebades. El senyor Manel, que havia estat un corcò tota la vida i no es fiava de ningú, tenia tota la fe posada en el frare.

A continuació fou una mina de carbó, a la Plana de Can Masfont. Es varen fer les perforacions i sortiren unes roques negres, com greixoses, que no cremaven ni amb gasolina. Per contra, quan el sol i el vent hi tocaven semblava que s'encenguessin soles. Una anàlisi a l'Escola del Treball de Barcelona donà com a lignits incombustibles allò que havia d'ésser carbó, tot explicant, per encàrrec del professor del laboratori, que el mineral era en una fase inicial i que només li faltaven uns quants milions d'anys per tornar-se carbó. El senyor Manel estava tan i tan content i alegre que deia als mossos de la casa o als contertulis de la barberia: "Veieu com Fra Ramon sap el que es fa? Aquestes pedres gairebé són carbó. Uns anys més o menys no fan la cosa". Allà, però, s'hi enterraren els milers d'unces

CAJA DE MADRID

BESALÚ: Avinguda Lluís Companys, 5 - 5 bis Tel. 59 00 00

Pàgina literària

que amb paciència havia arraconat el senyor Manel. La Mina, com l'anomenava ell, tenia un pou de cent metres de fondària i una galeria transversal comunicava amb un altre pou, tres-cents metres més enllà. El frare no donava l'obra per perduda. Va recomanar de deixar la Mina paralitzada, a l'espera d'uns estudis que estava fent, per saber on hi havia mineral més carbonitzat que valgués per fer foc.

Mentrestant, i per mantenir el caliu, va recomanar la construcció d'una fàbrica de xarpos. De llimona, de granadina, de menta, de plàtan i especialment d'ametlla. Una gamma variadíssima que el senyor Manel venia als cafès i hostals de la província amb garrafes primer, i després amb ampolles ben guarnides d'etiquetes, on hi havia medalles de tot el món, com si el xarop fos un campió olímpic. El frare tenia cura de la fàbrica. Un dipòsit d'aigua, amb un remenador mogut per una politja i un motor. Sota una fornall escalfava l'aigua i l'operari de torn hi tirava sucre i colorants, a més d'essències per a cada gust diferent. Unes noies enganxaven les etiquetes guardonades i posaven el tap, també embolcallat amb paper de llauna platejada. Fou l'única cosa reeixida del frare. No tingué gaire èxit, perquè el sucre, amb els colorants, se solava al fons de l'ampolla i cada vegada que se'n servia al client calia xarbotarla. Amb el temps fins i tot es descomponia, però a base de canviar algunes ampolles als clients més exigents el negoci rutllava. El frare, ja desproveït dels seus hàbits monacals, va comprar una camioneta Ford, feta a corre-cuita d'un vell Ford T, i el senyor Manel deixà l'Hispano-Suïza a la quadra per repartir amb la camioneta ja que hi cabien més ampolles. Els guanys de la fàbrica de xarpos, més les rendes dels camps, servien per a fer nous experiments. Una central elèctrica casolana que feia llum per a la masia fou gairebé el més sortós. De totes maneres, les pujades i baixades de tensió van precipitar les catarates del senyor Manel. Però el frare no parava, malgrat les malediccions del servei i la inquina de la senyora Maria i de tots els fills, que a mesura que anaren tenint ús de raó s'adonaren que aquell home, més que un visionari, era un vulgar estafador, no exempt de coneixements, que havia sabut engatusar el pare com ningú no havia estat capaç de fer-ho. El frare sobrevisqué al senyor Manel, que el nomenà marmessor testamentari i administrador de la finca, i tant els fills com la senyora Maria passaren per la vergonya d'haver de pidolar els seus diners com si es tractés d'una almoïna.

Amb el temps va morir també la senyora Maria, i tampoc no es pogué canviar el testament. Fra Ramon envellí fins passats els noranta anys. Jo el recordo sec, alt i encorbat, repartint xarop amb la vella camioneta, acompanyat dels fills del senyor Manel que, per tenir algun diner, li feien la gara-gara. Quan havia descarregat la caixa d'ampolles a casa i engegava el cotxe, jo no sé quina mena de combustió es produïa dintre el motor del Ford T que la marxa anava acompanyada d'un espetec semblant a una traca formidable.

El frare morí quan els fills del senyor Manel i la senyora Maria ja eren granats, i ben poca cosa va quedar del patrimoni de Can Mascort rautat per la incúria de les hipoteques, però tant se val. Els deu fills s'obriren camí en altres llocs del país, però tal vegada ensenyats per la mala experiència del seu pare, un cop el frare mort varen trossejar l'herència i per compensar els anys de misèria passats amb el frare van dilapidar el patrimoni amb una rapidesa que ja hauria volgut el frare per guanyar els diners que havia somiat que aportaria als cabals de Can Mascort amb els invents de la seva joventut tecnificada en excés i infructuosament industrialitzada.

La gent que no coneixia la intensitat del problema, el consideraren un savi que havia nascut a destemps. Una mica eixelebrat, si es vol, però capaç de conquerir les grans meravelles pròpies de les noves invencions que anaven florint arreu del país. El frare va malversar un patrimoni que, tal vegada, també haurien malversat els fills del senyor Manel, però almenys aquest va poder gaudir de la il·lusió de pensar que quelcom de tot allò que deia el frare un dia seria realitat. Entre la gent del poble, i especialment entre els vells, Fra Ramon ha quedat immortalitzat com una mena de barreja d'home i dimoni, que potser coneixia l'existència del Més Enllà. No en va havia fet meravelles que, si no havien tingut èxit, havia estat per imperatius de la manca de capital. És freqüent sentir una veu rogallosa que diu amb veu baixa: "Que diguin el que vulguin, però Fra Ramon sabia prou el que es feia", amb l'aquiescència d'un venerable vell que ho reafirma amb el cap. Com una mena de confabulació mefistofèlica de gent entesa.

Francesc Ventura i Siqués.
(14-VII-90)

Mutua General de Seguros

ASSEGURANCES DE LA LLAR

PLANS DE JUBILACIÓ, a

GESTORIA BASSOLS

VIII Marxa de la Bona Petja.

Dia 7 d'octubre de 1990

UNA CAMINADA MATINAL

L'esmorzar ja és a punt.

Aquest any, la VIII Marxa de la Bona Petja, als voltants de Besalú, tirarà cap al terme de Sant Ferriol.

Itinerari: Sortirem del Prat de Sant Pere i Carrer d'Olot seguint part del camí ramader que voreja el riu passa per Can Batlle, el Clot, Can Güell, el veïnat de Can Caules i Can Cauliques. Travessant la riera del Clot de la Font baixarem al llit del riu Burró que, si fa bon temps i no va gros, podrem travessar i encaminar-nos cap al Molí Nou. Allà, pel passallís travessarem el Fluvià i cap a les Planesses falta gent, seguint el camí de carros. Una pista de desemboscar ens farà arribar a l'antic camí de Sant Ferriol. Aquest camí és en força bon estat, però si el perds et pots trobar que quedis ben embardissat.

La pujada al santuari de Sant Ferriol no és gaire feixuga. Podem contemplar-hi alzines, algun pi i molts arijols. I ja som a dalt, entre feixes i petits planers i una miranda incomparable al Pirineu, les valls del Fluvià, Besalú, el Pla de l'Estany, els dos Empordans i fins al mar. L'esmorzar ens compensarà l'esforç i amunt...

Continuarem per les ruïnes de la casa de l'Hom, pista i corriol fins a arribar a Can Badia, i tot seguit la font de Planells. A mà dreta una fondalada que s'anomena el Clot del Sanpare, on es forma la torrentera de Rifred. Per on caminem més que una pista és un corriol, i el bosc ha crescut tant que per allà on transitaven vehicles sols s'hi passa anant a peu.

El corriol s'eixampla, ja torna a ésser camí carreter; a la dreta les ruïnes de Cal Cavaller, a l'horitzó el Puig de Rocacorba i la Serra de Finestres al fons, més amunt la serralada de la qual sobresurt el Pi de Sant Josep i Coll Salom, i cap a la fondalada del Junyell. En un turonet l'esglésiola de Sant Silvestre del Mor. Per on caminem ara se'n diu el camí de les Vinyasses. Arribats en un petit collet, si el dia és bo podrem fer una foto de Sant Silvestre. Tot avall tocarem la bassa de Bet, que és a pocs metres de la casa, coberta tota ella d'heures i romagueres; a dins hi creixen uns lledoners.

En aquest lloc tornem a veure Sant Ferriol; a l'esquerra la casa de Planells, amb la seva torre - mirador, fa pensar a molta gent que és una església. Anem cap a la dreta; a la nostra esquerra, i força avall, la casa del Conc i el torrent del qual pren el nom, i una mica més amunt el Puig. Totes dues cases són plenes de bardisses.

Des que hem deixat la font de Planells fins en aquest lloc, hem donat la volta en un turó que separa les valls del Fluvià i del Junyell. És l'anomenat turó de les Ofrenes. Ja fa molt de temps, cada any, el dia de Santa Creu, se sortia en peregrinació des de Sant Ferriol fins al cim, i allà, des d'un pedró, es beneïa el terme i es repartien ofrenes a tothom; perquè no hi hagués ningú que repetís es clavaven estakes i s'hi passava una

corda, i així sols quedava una obertura, i a cada un que sortia se li donava la seva ofrena. Segons hem pogut saber, l'últim any que es féu aquest aplec fou el 1936.

Tot caminant arribem al coll del Bruc, un tros més enllà, a l'esquerra del camí. Pugem a Puig Cornadó, nom que li ve donat per ésser el lloc des del qual s'avisava la gent de Besalú d'algun perill que els vingués fent sonar un corn. Actualment es coneix amb el nom de Sagrat Cor. L'any 1900, gràcies a la devoció que professaven al Sagrat Cor el Sr. Xavier de Ferrer i Lloret i la Sra. Júlia Ferrer i Carreras - Campa, membre de la família Ferrer - Noguera de Besalú, propietaris d'aquesta muntanya, hi feren construir l'oratori que hi ha. Essent el Sr. Xavier enginyer de "montes", ell mateix va dissenyar els plànols, així com el projecte, i a més, féu construir una carretera per pujar-hi des de la casa de Can Costa passant pel Coll del Bruc. Fou aquesta la primera ermita d'Espanya dedicada al Sagrat Cor. Cada any s'hi fa un aplec i es donen ofrenes a tots els assistents.

Ara, baixada avall per un corriol fins al Collet de la Serra, i per la pista fins al de les Tres Pedres. Agafant un corriol a la dreta que passa per les feixes de Ca l'Oller saltarem a la font de l'Ametller, ran de les parets de la casa Maspitre, actualment encara habitada. Besalú ja és a prop. La casa del Canadell, a la dreta; el Pla de la Creu. Ens diu la història que al marge d'aquest camí es produí un acte de barbàrie. Era en temps d'una guerra carlina. Un escamot carlí vingué a reposar a la vila, i amb ells portaven un grup de trenta-tres presoners que havien fet en un combat sostingut amb tropes liberals. Quan l'ordre de partença els arribà no trobaren millor solució que desfer-se dels presoners. Com? Afusellant-los. Així no els haurien de guardar ni mantenir. En el lloc de l'afusellament s'hi col·locà un petit monument, una pedra rodona com a peu d'una creu muntada sobre una petita columna de ferro, i en la peanya una llegenda que diu: "Gloria a los 33 liberales fusilados por las huestes carlistas el día 19 de marzo del año 1874".

Passarem pel pont medieval i altre cop al punt de sortida, ara d'arribada.

Penseu que Besalú es troba a 151 m d'altitud sobre el nivell del mar, Sant Ferriol a 365, Cal Cavallé a 538 i el Sagrat Cor a 445.

TOTS A LA MARXA DE LA BONA PETJA!

Centre Excursionista Besalú - Secció de Camins
Quim Roura

CARTA DES DEL COR DE L'ÀFRICA

Abans de tornar cap a Kinshasa (Zaire) voldria donar les gràcies a tota la gent i veïns de Besalú per l'amistat, acollida i afecte que he trobat en cadascun de tots vosaltres.

Cada vegada que vinc m'he d'anar integrant de mica en mica perquè el canvi de mentalitat, ambient i problemes és molt fort.

Gràcies perquè ara me'n torno sentint-me un més de Besalú. Gràcies per la vostra ajuda moral i material de tots.

Només voldria demanar-vos que, en la mesura del possible, us feu vostres els problemes del Tercer Món. Són pares i mares, nois i noies, nens i nenes concrets que els pateixen i desitgen superar-los. Gràcies per tot.

Preparé per vosaltres. Els qui puguin, que ho facin per nosaltres.

Botikala malam = Quedeu-vos en salut.

Tokomonana = A reveure.

Montserrat Roset i Balateu

Nota: En la col·lecta a favor de la Missió de Kinshasa es va recollir la quantitat de 112.200 pessetes.

llibreria
Capellades

Papereria - Impremta - Objectes escriptori -
Joguines.

Av. President Lluís Companys, 5 - Tel. 59 07 90. BESALÚ

Miqwahs

Plaça Llibertat
BESALÚ

FA VINT-I-CINC ANYS

El dia 26 de setembre de 1965 s'inauguraren les obres de reconstrucció del Pont Vell. El resultat d'aquesta reconstrucció el podem veure avui perfectament, perquè d'ençà de la restauració no s'hi ha tocat gairebé res. Aquí us presentem un "flash" de la festa amb el programa de la inauguració.

La inauguració fou molt lluïda, aprofitant els dies de la Festa Major, amb l'assistència de nombroses autoritats religioses, civils i culturals, i representants del Ministeri de la Vivenda, que finança les obres.

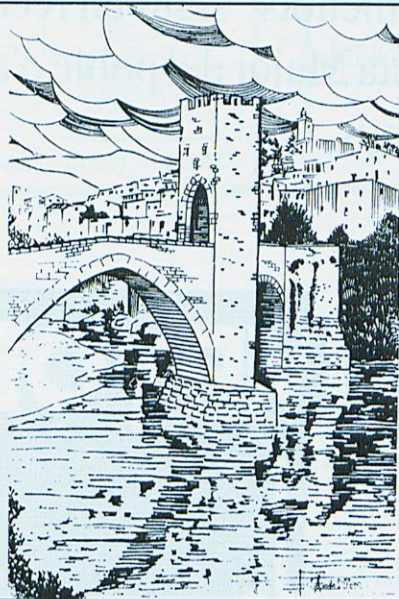
EL MINISTRO DE LA VIVIENDA
y en su nombre
EL GOBERNADOR CIVIL Y JEFE PROVINCIAL DEL MOVIMIENTO

Se complace en invitarle a los actos que se celebrarán en Besalú (Girona), con motivo de la inauguración de las obras de reconstrucción del Puente Románico.

JOSE MARIA MARTINEZ Y SANCHEZ ARJONA

Al agradecerle de antemano su asistencia, aprovecha la oportunidad de ofrecerle el testimonio de su consideración personal mas distinguida.

Girona, (de Madrid) a de de 1965.

COLÒNIES I CASAL

Durant els mesos de juliol i agost, a Besalú tots els nens han tingut l'oportunitat d'assistir a les colònies fetes als Arcs de Santa Pau, i al casal d'estiu.

S'han realitzat diverses activitats educatives i creatives, i hem pogut fer noves amistats.

Enguany, com a cloenda, hem tractat el món del cinema simulant en el nostre festival l'acte de lliurament dels Òscars.

En aquestes fotografies podem apreciar per una banda el festival, i per l'altra les colònies d'aquest any.

Casal d'Estiu

JOAN BANAL i GAYOLÀ Pintor

N.I.F. 040 186 627 - S

Carretera de Figueres, 2 - Tel. 59 02 57 - 17850 - BESALÚ (Girona)

JOAN BANAL I GAYOLÀ. Pintor

N.I.F. 040 186 627-S

Carretera de Figueres, 2 - Tel. 59 02 57 - 17850 BESALÚ (Girona)

**Pom
de
floss**

Avgda. Lluís Companys, 16
Tels. 59 12 52 / 59 02 76
B E S A L Ú

HOMENOTS

Aquesta vegada la revista "Tallaferro" vol que "Homenots" sigui un recordatori de la Festa Major del poble d'ara fa cinquanta anys.

FESTA MAJOR
de
BESALU
en honor de sus Santos Patronos
PRIMO Y FELICIANO
23, 24, 25, 26. y 27 Septiembre 1943

A Comisión de festejos, se ha inspirado y constituido con el propósito único de celebrar en nuestra Villa, con el máximo esplendor, las fiestas en honor de sus Santos Patronos Primo y Feliciano, para lo cual no ha regateado esfuerzos y ha agotado todos los medios a dicho fin.

A pesar de las actuales circunstancias se ha contratado entoldado, como fué en todo momento deseo de la Comisión, pues sabido es, que actualmente los gastos del mismo importan una cantidad muy crecida, existiendo por otra parte el peligro de lluvia, lo que equivaldría a una pérdida difícil de sufragar y, en cuyo caso debería acudir a alguno de los salones de la población, todos insuficientes; esperando del público, que teniendo en cuenta la magnitud del esfuerzo realizado, cooperará para el buen éxito de la empresa.

2

CAFÉ
antes **SINDICAT**
de Perfecto Pla Mitjavila
Se sirven café, licores y refrescos variados
Ganganell, 2 BESALU

PANADERIA
La Espiga de Oro
de José Auguet Vives
Ganganell, num. 23
BESALU

Sastrería Moderna
de
J. Masó
Para Caballero y Señora.
Especialidad en Trajes de
Sociedad.
Generalísimo, 6 Besalú

Fonda FERMIN
Comidas y Pensiones
bebidas de todas clases.
ESMERADO SERVICIO
Generalísimo. 5 Besalú

Taller de reparaciones
de **Bicicletas**
Accesorios - Reparaciones de armas de caza. Especialidad en ajustajes
Hijos de José Bach-Esteve
Tallaferro, n.º 8 BESALU

CAFÉ
antes **FELIPET**
de Domingo Terradas Ventura
Refrescos de todas clases
Generalísimo 4 BESALU

3

4

FÁBRICA
DE
Géneros de punto

LA CARMELITANA

Calle San Vicente, 26 - Teléfono 5
BESALÚ

CINE
Empresa Francisco Saderra

Día 24
La melodía del Broadway 1936.
Bodas de despocho.

Día 25
Nobleza Baturra
por Imperio Argentina
Una doncella en peligro

5

6

CASA ZAFONT
de
J. Gratacós

SASTRERIA
TEJIDOS
NOVEDADES para señora

Abad-Zafont, 6 **BESALÚ**

La Gerundense
S A

COMPANIA DE SEGUROS
SOBRE ENFERMEDADES

Representante en Besalú y Camíen
José Auguet Vives

Calle Ganganell, 23 **BESALÚ**

PROGRAMA

Lunes, día 23

A las 12.—Las campanas del artístico y Monumento Nacional. Iglesia Románica de San Pedro, anunciarán con su vibrante e incomparable sonido la solemnidad de las fiestas.
A las 8 de la noche.—Espléndida iluminación en los edificios oficiales y principales calles de la villa.
A las 10.—Audición de sardanas por la JUVENTUD ARTISTICA DE VIDRERAS.

Martes, día 24

A las 10.—SOLEMNE OFICIO de Perossi, cantado a cuatro voces por la Orquesta «LA SELVATANA» en la Iglesia de San Pedro, asistiendo todas las Autoridades y Jerarquías del Movimiento.
A las 12.—En la Plaza de España, se ejecutarán dos sardanas por «LA VIDRERAS» y una por «LA SELVATANA».

7

8

TARDE. A las 2.—Selecto concierto en el entoldado, a cargo de la Orquesta de Vidreras, ejecutándose Doña Francisquita, La Verbena de la Paloma y Vals.
A las 3.—Función de «Puchinelis» o «tittels» en el entoldado, por el gran Leonard Ilusionista-Ventrilocuo procedente de los mejores teatros de Barcelona, para alegría de la gente menuda
A las 4 y media.—SARDANAS en la Plaza de España, siendo ejecutadas por las renombradas coblas «LA SELVATANA» y «JUVENTUD ARTISTICA DE VIDRERAS».
A las 6.—BAILE DE TARDE en el entoldado amenizado por «LA SELVATANA».
A la misma hora, GRAN FUNCION DE CINE en el salón Cosellas (véase anuncio en la tercera página).
NOCHE A las 9.—Concierto en el entoldado por «LA SELVATANA», la cual ejecutará Moros y Cristianos, Rapsodia Húngara n.º 2 y Vals.
A las 10 y media.—Dos sardanas en la Plaza. Seguidamente, ESPLENDIDO BAILE en el entoldado, en el que las orquestas «LA SELVATANA» y «JUVENTUD ARTISTICA DE VIDRERAS», deleitarán al público con exquisito y escogido repertorio de música americana.

Miércoles, día 25

A las 12.—CUATRO SARDANAS en la Plaza por las citadas Orquestas.
A las 2 y media.—CONCIERTO a cargo de «LA SELVATANA», ejecutando Maruxa, Gigantes y Cabezudos y Vals.

A las 3.—Sesión de «Puchinelis» como el día anterior.
A las 4 y media.—SARDANAS en la Plaza por las mismas orquestas.
A las 6.—BAILE DE TARDE en el entoldado por la «VIDRERAS».
A las 10.—GRANDES CONCIERTOS en el entoldado por las orquestas «LA SELVATANA» y «JUVENTUD ARTISTICA DE VIDRERAS», interpretando las mejores obras de Zarzuela, Opereta y Opera a base de Eva, Bohemios, Poeta y Aldeano, Molinos de Viento, La Viejecita y La Dolores.
A las 11.—LUCIDO BAILE por las dos orquestas del día anterior.

Jueves, día 26

A las 10 y media.—Carrera de cintas con bicicleta y juegos de cucuña en la Plaza.
A las 12.—SARDANAS Vermouth.
A las 4.—SARDANAS en la Plaza.
A las 6.—BAILE DE TARDE.
A las 10.—CONCIERTO, interpretándose Los Gavilanes, Rose Mari y Vals y seguidamente BAILE de noche, ambas audiciones serán interpretadas por «LA SELVATANA».

Viernes, día 27

Tornaboda general en la arboleda de «Can Surós»

9

10

CARPINTERIA
DE
JOSE COLL

MUEBLES
al contado y a plazos
Reparación de toda clase de
MUEBLES

Ganganell, 15 **Besalú**

JOAQUÍN PLA
FÁBRICA de Gaseosas
y Sifones
Orange-Crush

Plaza España, 12 **BESALÚ**

ALMACENES MODERNOS
DE
Isidro Abuli Jou

Novedades
Sedería **BESALÚ**
Lanería
Algodones
Camlsería
Corbatería
Géneros de punto

Plaza España, 17

Café Lagares

BEBIDAS Y REFRESCOS HELADOS
LICORES de todas marcas
Plaza España, 3 **BESALÚ**

CASA SURROCA

CONFITERIA Y PASTELERÍA

Exquisitos pasteles de todas clases :::

GRAN SURTIDO DE (CENTROS)

TURRONES Y CHAMPANY de todas clases y marcas

PROVEASE EN ESTA CASA

Mayor, 21 BESALÚ

CARBONES AL
POR MAYOR

EUDALDO PRUJA FÁBREGA

Generalísimo, 9 BESALÚ

Fábrica de géneros de punto

ESTEBAN COROMINAS

Teléfono, 2 BESALÚ (Gerona)

CASA EN BARCELONA

Baja de San Pedro, 42

Teléfono núm. 22406

Carnicería y Productos del Cerdo

Martín Gelis

Ventas al por mayor y detall.

Teléfono 11 BESALÚ

L'UNION

Compañía de Seguros contra Incendios y riesgos diversos.

Fundada en 1828

Agente en Besalú:

JAIME ROSET
Navarra, 27

Tintorería LOS MIL COLORES DE

Antonio Güell

B. Carreras Peralta, 8 GERONA

Recibe encargos en Besalú:

Jaimet Roset
Navarra, 27

¿Qué es Itasa Cerdos? Un pienso para cría del cerdo proporcionando los mejores beneficios (también hay un pienso para las hembras en cría).

PRODUCTOS ITASA

Avenida Icaria, 169 BARCELONA

MULTIPLICARAN SU RIQUEZA Y EMBELLECERAN SU HACIENDA.

Para informes y encargos, dirigirse al representante:

GIL BLANCH

Teléfono núm. 14 BESALÚ

¿Qué es Itasa Vacas? Un alimento para que sus vacas lecheras puedan producir mejor y más abundante leche.

¿Qué es Itasa Carne? Un producto para las gallinas de las cuales obtendrá huevos en abundancia de cáscara fuerte y yemas coloradas.

ITASA LACTANCIA. Resuelve el ganadero el más importante de los problemas. Permite criar los lechales suministrando la leche.

NOTAS

- 1.ª—Se advierte que las horas señaladas en el programa, serán cumplidas con el máximo de exactitud.
- 2.ª—La entrega del objeto-regalo, se efectuará el día 27 a la persona agraciada.
- 3.ª—Se recomienda a las personas que deseen obtener algún abono o palco en el entoldado, lo adquieran con anticipación, para evitarse molestias.
- 4.ª—En atención a que gran parte de los jóvenes de San Ferreol y Beuda asisten siempre a los bailes de esta población, se les concederán los mismos derechos que a los vecinos de la misma, a los efectos de poder adquirir abonos.
- 5.ª—Podrán tomar parte solamente en las carreras de cintas, los jóvenes de edad inferior a 20 años, siendo premiado el ganador 1.º con 25 ptas y el 2.º, con 10. En los juegos de cucaña, solo podrán participar los niños inferiores a 12 años.
- 6.ª—Se prohíbe a los jóvenes que asistan a los bailes, bailar en mangas de camisa debiendo llevar chaqueta u otra prenda.
- 7.ª—Resérvese la Comisión el derecho de modificación del programa si causas justificadas así lo exigen.

LA COMISION

Imprenta Salomón Marqués - Forsa, 2 - Gerona

En la infancia...
Chocolates TORRAS

En la adolescencia...
Chocolates TORRAS

En la juventud...
Chocolates TORRAS

En la vejez... y siempre
CHOCOLATES TORRAS

NOTA—Nuestro compatriota y fabricante de chocolate Torras, hará donación de una tabla de chocolate a los necesitados de la localidad que en la víspera de la fiesta, vayan a hacer la petición en casa de su hermano, comerciante en ésta, D. Martirián Costa Sng. ae.

VII FESTIVAL DE MÚSICA DE BESALÚ

Un altre any voldria fer un comentari general, al més curt possible, dels concerts que ens han visitat aquest estiu a la vila.

El primer concert fou l'Orquestra Germinans juntament amb les corals Espígol i Genciana, al monestir de Sant Pere. L'orquestra, composta exclusivament per músics de 15 a 20 anys, ens va demostrar que gaudir de la música no és un privilegi només d'adults. Agrupacions com aquestes caldria que es potenciessin cada cop més. A Catalunya només n'hi ha dues: Germinans i la de Joventuts Musicals que, curiosament, van coincidir el mateix cap de setmana, ja que el divendres dia 29 de juny va actuar la de Joventuts Musicals i el diumenge Germinans, una coincidència que tardarà molts anys a tornar-se a repetir.

Del concert que ens va oferir l'orquestra i les dues corals, vull destacar el fet de tocar una missa del compositor austríac Joseph Haydn, "Missa de Sant Nicolau". Una composició que en aquella època (finals del s. XVIII) era interpretada els diumenges a Missa, igual com nosaltres disposem del cor parroquial. Així doncs, era molt curiós de veure amb quina música excelsa vivien la celebració religiosa. El Kyrie introductor i ja ens va permetre de situar-nos en l'ambient enmig del misticisme i la teatralitat de l'època, amb una música de contrastos però alhora tendra i suau. L'orquestra, juntament amb les corals i els quatre cantants solistes que els acompanyaven, van fer una interpretació no gens immadura. La directora, Isabel Costes, constantment dominant el total dels músics, ens va fer entendre la bellesa, tendresa i alhora vitalitat que s'experimentava en "viure" la Missa. També hem de considerar que és una de les misses més conegudes de Haydn i, per tant, un treball molt assolit. De la primera simfonia de Beethoven, que també ens van oferir, remarcaria la vitalitat del quart moviment. Una simfonia de joventut en la qual s'endevina ja una ànsia de comunicació molt latent, i un gran domini de la tècnica orquestral propi d'aquest geni de Bönn.

En general un concert crec que extraordinari, tenint en compte les poques oportunitats que tenim en un poble com el nostre de gaudir d'una agrupació com aquesta. Més d'un centenar de músics omplien quasi la meitat de l'església, i el nombrós públic va agrair una sorpresa tan gran en un poble tan petit.

El següent concert, el quartet de jazz del Taller de Música de Banyoles, ens va fer gaudir d'una experiència típicament estiuenca: escoltar música a l'aire lliure. Els jardins de la Mikwha foren el lloc, amb la remor del riu i la imatge sempre imponent del pont il·luminat. Aquest quartet, recentment format, ens va interpretar des de jazz clàssic dels anys 20 - 30 fins a composicions de compositors contemporanis. Aquesta música, o almenys la que ens va oferir aquesta agrupació, s'ha d'entendre en principi com a *ritme*, evidentment ajudada per preciosismes, melodies i harmonies; però és aquest ritm d'expressió rítmica el que fa que no perdís el fil d'una música que potser no demana l'extrema concentració de l'oient, sota el meu punt de vista.

En la segona part aquest grup es va superar i van comunicar molt més amb el públic. La plaça plena de gent, fins i tot les finestres i balconades, va agrair l'art d'aquella nit. L'única nota "desafinada" fou la donada per uns veïns que, encara que avisats per la propaganda municipal, no van estar d'acord a fer gaudir la gent de la vila d'un espai inigualable com és la plaça de la Mikwha.

El tercer concert fou al recinte "tradicional" dels concerts: Sant Julià. Es tractava de William Waters al llaüt i la vihuela (antecessors de la guitarra clàssica i l'elèctrica) amb el tenor Alfons Alegre. Un programa de música medieval i renaixentista que, juntament amb el marc de Sant Julià, ens va fer pensar que el nostre bon amic Tallaferró no s'ho passava pas tan malament entre guerra i guerra. Una música jo crec que molt sensual, o almenys sota el que nosaltres entenem per sensual, o sigui:

tendra, íntima, relaxant però alhora d'una intensitat expressiva innata. Realment, una música no tan popular com la de Mozart o la de Beethoven (i no diguem, és clar, molt menys que la de Sopa de Cabra), però al meu entendre tremendament preciosa. I a més, aquella època fou, potser, la més lluminosa i creativa de les cultures catalana i castellana, amb compositors com el trovador Ramon Vidal, besalunenc, o el rei Alfons X "El Savi". En general, un concert en el qual no faria distincions entre obres ni primera ni segona part; un concert exquisit que llàstima que fos, potser, massa difícil per a la gent en general, però estic segur que aquesta música, en un món massa atrafegat i mancat d'humanitat, de mica en mica s'anirà fent lloc. O si no, grups de rock tan importants com els britànics Jethro Tull, o els catalans El Último de la Fila, no s'haurien basat en les seves harmonies tan precioses per crear composicions noves i alhora fresques.

El concert de Joventuts Musicals fou el següent, i d'aquest quasi no cal dir res, ja que tots hem vist més d'un cop la il·lusió i el nerviosisme amb què els futurs músics de la vila i dels entorns ens tributen el seu treball de l'any sobre un escenari i amb un piano tan "gros" per als seus dits petits. Per part meua no us puc explicar amb paraules l'emoció que vivim rera l'escenari amb aquella excitació combinada de vergonya i ganes d'ensenyar el que sabem. Aquest any ho vam dedicar al jazz, en un intent d'apropar-nos més a la sensibilitat general. Un concert de petits i no tan petits, ja que també vam veure els resultats d'anys d'estudi en les generacions més avançades.

I l'últim i més esperat concert d'aquest Festival fou potser el més nostre, més encara que el de la mainada, ja que es tractava d'en Josep Maria Gironell, la persona que ha fet possible que es comencés a respectar el missatge musical al poble, amb la seva constància i dedicació. Per tant, era un concert d'homenatge a aquest personatge significatiu, i una bona cloenda d'aquest VII Festival. Però, evidentment, el més remarcable d'aquella nit pianística fou la sorpresa del públic que omplia Sant Julià, amb un Josep Maria virtuós i nou per a tots els qui l'havien vist créixer, ja que després dels anys veien sobre un escenari el fruit de la constància i l'amor a la feina quotidiana, ja que ens va oferir un gran concert. La primera part, potser més dominada pels nervis i la dificultat virtuosa de les peces. Però la segona part, sublim; un Brahms corprenedor i un Debussy volàtil i colorista, i no cal dir l'emoció d'un compositor jove com el qui us està parlant en veure interpretar l'obra pròpia dedicada a l'interpret. En resum: una nova etapa s'obre a aquest músic que esperem que trobi terra fèrtil, i també així ho desitgem per als joves artistes que creixen en la nostra vila.

Però malgrat tots aquests elogis d'excitació i emoció, vull remarcar la falta de sensibilitat global que encara lluita per mantenir-se no sols en la nostra vila, sinó en tota la regió. I especialment vull destacar la falta d'assistència als concerts en general, dels qui teòricament haurien de demostrar més interès pel fet musical, com són els alumnes de la nostra Escola de Música. I per això vull fer una crida a tots els pares de la nostra Escola, perquè reflexionin sobre la importància de viure la música com a audició en general (concerts, discos, televisió, ràdio, etc.) i no solament en l'estudi, i crec que aquesta és una tasca general, dels pares i dels qui remenen els calers; és un problema d'educació.

També vull agrair, per altra banda, la desinteressada participació que hem rebut de moltíssima gent del poble per fer del conjunt global del Festival això que ha d'ésser i que de mica en mica, any rera any, hem d'aconseguir que no es perdi: La FESTA DE LA MÚSICA. Així ho espero.

Francesc Viciano i Anna M.ª Iglesias
Associació musical "El sol fa la vida"

Germandat de Donadors de Sang. EL SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Aquest encapçalament el podríem traduir de la següent manera: El somni d'un dia d'estiu fet realitat.

Perquè, amics meus, sincerament el somni del proppassat dia 11 d'agost, diada d'extracció de sang, fou una bella realitat com no hauria pogut somiar mai.

Foren 167 extraccions en un dia d'estiu. 53 bosses el matí de 12 a dos quarts de 2, i 114 bosses a la tarda de dos quarts de 5 a les 9 del vespre que, sumades a les 174 que férem el mes de febrer, donen un total de 341 bosses de sang, amb les quals ens posem, sens dubte, al primer lloc de la Garrotxa i en un dels cinc primers provincials.

Perquè l'any 1989 van recollir a Besalú 274 bosses de sang i estaven a un 128'21 per mil habitants; ara, amb 67 bosses més que l'any passat, més o menys arribem en un 150 i escaig per mil, i aquesta és una xifra molt important, i tot gràcies a vosaltres, amics, que sabeu donar-vos tan magníficament, que el vostre cor sap de tan fina sensibilitat, que el vostre altruisme, la vostra generositat no té límits, perquè ¿sabeu què significa en ple estiu, amb infinitat de gent fora de vacances, allunyats de la nostra vila, gent d'excursió de cap de setmana..., i fer 167 bosses de sang?

Doncs és com si realment el febrer en féssim 225, perquè llavors no hi ha ningú fora. Sencillament, deixeu-me dir-vos que sou magnífics i us demano que continueu per aquest camí, el camí d'aquesta convivència i germanor exemplars.

Fins aquí quasi sols una ressenya, un ball de xifres, i això potser denota una fredor una mica glaçada.

Però jo voldria tenir paraules, voldria que la meua insignificant ploma sapigués expressar-vos tots els sentiments que hi ha rera aquestes xifres, tot el caliu humà que fa viure instants, moments gratificadors, tan insospitats que no es poden descriure. Hi ha vertaderes històries meravelloses, des del jovent que ve per primera vegada amb por, però que ve a donar sang, del qui truca per dir que no hi podrà ésser perquè serà fora de vacances, o el qui ve pensant-se que no en podrà donar perquè pren un medicament i resulta que sí que en pot donar, cara d'alegria en saber-ho, fins a la persona entristida perquè no pesa 50 quilos i no pot donar-ne, passant per aquell qui em troba pel carrer i em diu que de petit va tenir el fel sobreixit però que vol fer-se unes anàlisis per veure si pot donar sang. I així una i mil coses més que es fan difícils d'explicar i poder ressenyar però que queden vives, gravades. I finalment, he de dir que l'explicació més plausible d'aquest somni fet realitat és l'ajuda que des d'aquests paratges inaccessibles que sols assoleixen els elegits ens ha donat el nostre amic en Joan Fidel, ja que ell ara no hi és i no pot donar-ne. Gràcies, amic Joan, perquè amb el teu record tirarem sempre endavant.

Us saluda, com sempre, el vostre delegat i amic, en

Joan "Zafont"

Tot seguint l'escrit esmentat, arribem al paràgraf:

Tots sabem, o mínimament som conscients, que quan llegim un escrit estem exposats a rebre una informació parcial, subjectivitzada o manipulada de la realitat, i per tant l'hem de posar en entredit (hem de dubtar per sistema d'ella). Però aquesta vegada fa pudor de cremat, potser perquè estem massa a prop del foc i no arribem a entendre la finalitat o intenció que ha mogut l'escrit.

Pel que diu l'escrit, entre la llar d'infants i el casal de jubilats hi ha un buit.

Fa llàstima arribar un dia a casa i posar-te a llegir un petit escrit, en aparença inofensiu, on pots adonar-te que bona part del teu passat ha desaparegut.

Se'ns fa difícil entendre com un mitjà informatiu (?) com el "Tallaferro" utilitzi un llenguatge demagògic com el que s'utilitza en les revistes i diaris sensacionalistes, o bé en la mateixa vida política.

Només per fer una mica de memòria, o si més no deixar-ho per escrit, podem recordar o pensar que hem estat vivint els últims deu anys (per no anar gaire enrera) amb una oferta plural, tant de personatges com d'activitats (tots ells de gent jove). No entrarem ara a posar etiquetes perquè segur que ens en deixàrem molts dels qui hem actuat en l'espai comprès entre els dos àmbits esmentats. Pel que a molts de nosaltres ens pertoca, hem participat en l'organització de moltes d'aquestes activitats. Més específicament, i de manera oficial, sota el nom de Casal d'Estiu (per no dir les extraoficials).

Que greu! Mira que ho tenfeu fàcil! Caaa, saaaaal, d'eeestiiiiuuuu.

Que no ho sabeu, que no hi ha dos sense tres? A més, aquest va ser el primer a fundar-se a la nostra vila i a hores d'ara encara perdura amb bona salut. No?

Encara és més greu!

Pel que ens dol i ens cou, volem fer arribar la nostra repulsa i recriminació a aquesta actitud d'ignorància envers una activitat que tots i cadascun dels qui formeu el "Tallaferro" heu viscut d'una manera activa o passiva.

Creieu encara que no hi ha res més entre els dos pols?

No feu riure la gent, home!, no sigueu tan simplistes!

Haver d'eliminar diferents entitats i un grapat nombrós de bons personatges per una nova iniciativa, quin sentit té? Per què?

Tot i amb això, volem fer arribar la nostra felicitació i la nostra alegria (creiem que compartida per molta gent) per la creació d'un grup de joves "Àrea de Joventut", perquè creiem que pot cobrir un àmbit de l'associacionisme juvenil i més concretament oficialista (de l'Ajuntament) del qual hem estat molt mancats.

Als components de l'Àrea de Joventut els desitgem el millor i els brindem la nostra col·laboració i, si se'ns deixa, la nostra integració. També us desitgem que no caiguen en l'oblit, igual com us ho desitgem als qui compeuen la revista Tallaferro.

Ahora, ens seria grat que aquest escrit no seguís el mateix camí que ens heu fet seguir a nosaltres; que us fes reflexionar i clarificar el vostre error d'apreciació.

Per a molts anys i que Déu us conservi la salut i sobretot la memòria.

**Enric Guardiola i Pijaume - Jordi Pèlach i Farcy -
Dolors Roset i Pagès - Àngel Brunzel i Casals -
Sílvia Oliveras i Jou - Maria Bosch i Gayolà -
Jesús Banal i Navarro -
Montserrat Ventura i Mas -
Susanna Canals i Prat - Tat Roset i Pagès -
Silvestre Oliveras i Serra -
Rosa Maria Juanola i Canals -
Clara Oliveras - Narcís Gironell i Oliveras -
Rosa M.ª Torres i González -
Fina Pons i Portas -
Nuri Pons i Portes.**

TENDENCIÓS - OBLIT

Benvolgut i apreciat director de la revista (full informatiu) "Tallaferro":

Us adreçem aquest escrit per comentar i criticar l'editorial del proppassat número de la revista "Tallaferro", i manifestar el nostre desacord amb el que diu.

De tendenciós volem titllar l'escrit per l'oblit o error d'omissió que hi veiem.

LA COMISSIÓ ANTIABOCADOR INFORMA

El dissabte dia 5 de juny, el President de la Generalitat, Jordi Pujol, va visitar "per sorpresa" l'abocador del Clot de les Mules. La sorpresa se la va emportar ell en veure que dintre del recinte de l'abocador hi havia membres de la Comissió i altres persones del poble. La nostra intenció era fer-hi acte de presència. Però fou el propi Pujol qui va encetar el diàleg per explicar-nos les excel·lències dels abocadors i el bon funcionament de tots ells. Davant d'aquestes paraules no ens va quedar cap més remei que demanar-li una visita mensual per assegurar el correcte funcionament de l'abocador. És molta casualitat que tots els problemes que van ocasionar les pluges del novembre passat no foren resolts fins el dia que *per sorpresa* va venir el President.

El dia 18 de juny es va reunir la comissió de seguiment de l'abocador. Després d'una inspecció visual de l'estat d'execució de les obres sobre el terreny es passà al tema del dia:

-Anàlisi de la problemàtica de la presència de gavines a l'abocador. Atesa la proliferació de gavines a les instal·lacions i la seva influència a l'hora de mantenir l'equilibri ecològic i la no dispersió de residus, es passa a analitzar els diferents sistemes de foragitar les aus. Segons el Sr. Aureli Blasco, són bàsicament quatre:

Sistema de megafonia. Representa el mitjà més respectuós per a la integritat de les gavines, si bé la seva efectivitat és reduïda al temps que tarda l'animal a assimilar el soroll, i a les zones de propagació.

Sistema d'ultrafreqüències. Aquestes, tot i no ésser perceptibles per a l'oïda humana, poden afectar la salut de les persones.

Verí o escopeta. Evidentment són mitjans definitius que entren, no obstant això, en oposició amb els principis de manteniment de l'espècie.

Utilització d'un falcó. És el sistema més efectiu i més car, ja que requereix un ensinistrador adient per a aquesta rapinya.

Exposades les diferents alternatives, el Sr. Martorell es compromet a comentar la temàtica amb els responsables de la Direcció General del Medi Ambient.

És ben curiós que de totes les solucions que es van exposar cap no passa per la cobertura ben feta i diària de les escombraries, ja que de tots és sabut que les gavines van on troben menjar. A part d'això, que nosaltres sapiguem encara no s'ha posat en marxa cap altre sistema.

El dia 27 d'agost la Comissió Antiabocador va tornar a denunciar davant el Jutjat d'Olot la falta del tractament correcte de les escombraries.

Comissió Antiabocador

IMPRESSIONS D'UNA NIT D'ESTIU

Fa temps que no faig cap col·laboració a la revista "Tallaferro" i no és pas per mandra o falta de temps. Més aviat penso que tot i que es podrien dir moltes coses, també crec que la manera de tenir unes bones relacions amb tothom és donar-se per no assabentat, tot i que solem dir que les crítiques són bones si són constructives.

Però d'alguna manera sempre hi haurà ofesos.

Aquest escrit s'haurà d'entendre com una opinió personal del que he viscut la vesprada del 17 d'agost d'enguany a la plaça de la nostra vila.

Com que tot té un principi i un final, hauré de començar pel primer, i per a això em calia informació, i ningú millor que el Conseller de Cultura de l'Ajuntament de Besalú per informar-me.

-Com va sorgir la idea d'aquesta festa?, li vaig preguntar.

Bé, la idea va sorgir a partir d'unes reunions que ja es van fer fa prop d'un any amb els hotelers i comerciants de Besalú, per tal de promoure i consolidar el turisme al nostre poble. Volem fer una cosa diferent de les que solem veure, i ens va semblar que una cargolada, plat típic de les nostres contrades i poc utilitzat per a sopars populars, podia ser ben atractiva. Amb aquesta idea hem treballat fins avui en què tenim el goig de poder-la dur a terme i oferir-la al poble de Besalú.

-Com fou acollida la proposta pels molts col·laboradors que hi ha hagut?

Un cop tinguérem les idees clares del que volíem fer, vam escriure una carta a cadascun d'ells per tenir una reunió conjunta a l'Ajuntament. Exposat el tema, va haver-hi un total acord i vam rebre d'ells tot el suport i l'ajuda necessària.

Em va manifestar, el Conseller, que l'Àrea de Joventut, de recent creació a Besalú, tenia previst celebrar un ball el mateix dia. Donada la coincidència, ho aprofitarem per fer la festa conjuntament. Però la iniciativa de la Festa del Turisme era de l'oficina esmentada i de l'Ajuntament de Besalú.

La manifestació feta pel Conseller ve de la meua pregunta en observar que la majoria de les persones que participaven en l'organització de la festa no eren precisament joves. Quan li vaig manifestar que no havia notat cap mena de protagonisme, el Conseller em respongué que precisament si la festa havia sortit rodona havia

estat perquè no hi havia hagut cap mena de protagonisme personal, havia estat una festa popular i no hi podia haver cap distinció. Tothom va seure on va voler, prop dels parents o amics, i no es va reservar lloc per a ningú i tot i que hi havia alguns convidats, reberen el mateix tracte.

Va afegir, però, que hi havia hagut molts protagonistes i que mereixien la màxima nota de puntuació, un deu, referint-se als participants en la festa, que en tot moment van seguir les indicacions dels organitzadors d'una manera correcta i exemplar. En cap moment no hi faltà aquell civisme que tantes vegades ens manca.

Des de la meua posició de Conseller dono les gràcies a tots per la vostra col·laboració, afegí.

En preguntar-li si aquesta festa tindria continuïtat, *espero que sí*, va afegir. I va dir, a més, que hi havia uns estatuts fets per formar un Patronat de Turisme a Besalú. Que comptarà amb la col·laboració de comerços, botiguers i entitats relacionades amb el turisme per tal de potenciar i promoure a tots nivells el turisme al nostre poble.

Al respecte vaig preguntar-li: **Què hi falta a Besalú? Perquè és clar que no podem si no tenim.**

Sí, tens tota la raó. Ens falten més que tot llocs per dormir, perquè a molta gent que s'hi quedaria se'ls ha de dir que no.

Fins aquí les impressions que he tret de la conversa mantinguda amb el Conseller de Cultura del nostre Ajuntament. És obvi que no sempre és possible relatar al peu de la lletra i fidelment una entrevista, però espero haver-me ajustat al màxim a les seves respostes.

Aquella vesprada del 17 d'agost d'enguany, després de la cargolada ben regada amb bon vi i bon escumós, l'eufòria pujà un xic de grau i és bo que així sigui sempre que no acabi en disbauxa. Per cert, sabíeu que es van cuinar 8.000 cargols? Volia dir-vos que després de sopar, fent el comentari i canviant impressions del que havia estat la festa, un dels interlocutors, per cert molt vàlid per a mi, va dir-me: *Sí, la festa ha estat molt maca i molt lluïda si no fos que...* Al moment vaig quedar-me astorat, i fent un repàs mental del viscut fins al moment vaig contestar-li que jo no hi trobava res. Llavors ell em contestà: *Jo tampoc.* Sempre hi ha un "però" o un "si no fos que...". Aquesta vegada s'havia trencat la dita. En la meua modesta opinió crec que és una línia a seguir. Aquestes vivències a nivell de poble són necessàries en els temps que vivim, rarament tenim una conversa amb els nostres convilatans i sempre anem a corre-cuita, no tenim temps. Penso que aquestes vetllades ens donen l'oportunitat de conèixer-nos més i millor. Així doncs, felicitar els organitzadors és gairebé una obligació i penso que no se'ls pot demanar més, perquè han sabut tenir cura de tota mena de detalls i amb molt de gust. Amics, endavant i molts èxits...

Per acabar aquest escrit vull dir-vos el meu pensament: Crec que heu fet una festa pel poble i per a tots aquells qui d'una manera assídua conviuen amb nosaltres. En el futur caldria que mantingués aquesta mateixa dimensió, perquè les massificacions fugen de tot control i la festa podria perdre el seu encís.

En punt i apart, i sense voler fomentar cap mena de polèmica, la meua última reflexió seria aquesta: Tots sabem de la limitació del terme de Besalú pel que a terrenys es refereix. Però aprofitem prou bé el que tenim? Si el turisme ha d'ésser una font d'ingressos per a Besalú, caldria anar-hi. En aquest sentit no podem perdre el tren de l'oportunitat. Potser no tornarà a passar.

Què passaria si Santa Maria es convertís en un parador de turisme? Crec que donaria nom i prestigi a Besalú. Què passaria si el paratge de Can Ring es convertís en zona hotelera? Són interrogants als quals potser algú té la resposta.

Gràcies per la vostra atenció.

Josep Abuín i Lamela

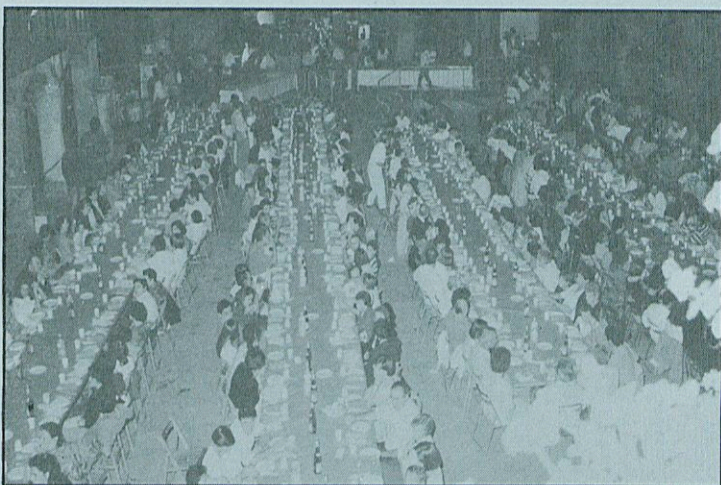

Foto: Matas.

EXCAVACIONS ARQUEOLÒGIQUES AL PRAT DE SANT PERE

A rel del projecte d'urbanització del Prat de Sant Pere per part del Departament d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat, i del soterrament de les línies elèctriques i de Telefònica arreu de la plaça, es plantejà la necessitat d'un control arqueològic allà on les obres poguessin malmetre les possibles restes d'interès. De fet, el coneixement de la utilització del Prat com a cementiri dels llocs de domini del monestir benedictí de Sant Pere, venia ja de lluny i pràcticament per tradició i memòria popular.

Així doncs, la intervenció arqueològica efectuada al llarg del mes de juliol s'ha centrat en la rasa per on s'instal·larà la línia d'alta tensió i, efectivament, s'ha pogut comprovar com, en el nivell antic de la plaça, per sota de l'actual, es trobaven sepultures en abundància, producte de la funció que aquest espai realitzava des de temps reculats.

De fet, tot i saber-ne aquest ús lligat a l'existència del monestir, des de finals del segle X (època de la fundació) fins al 1835 (moment de l'exclaustració), la cronologia de les troballes encara no es pot determinar fins al final dels treballs, que s'han allargat tot l'agost degut a la complexitat de treure les restes donat el seu mal estat. Aquestes restes descobertes han estat traslladades al Servei d'Arqueologia de Girona on, a partir d'un estudi a fons, els especialistes podrien apropar-nos, si la mostra recollida ho permet, al tipus de vida d'aquests avantpassats: esperança de vida, mortalitat infantil, hàbits alimentaris, malalties..., etc., depenent, però, de l'estat i el nombre d'enterraments descoberts, que fins ara sumen uns vint-i-cinc entre fossars excavats directament a terra, sepultures amb lloses a tot volt i d'altres amb coberta de llosa.

Pel que fa a la resta del Prat, el control arqueològic es limitarà als punts on les obres puguin afectar les possibles troballes, donada la gran extensió de la plaça i el cost i les molèsties que suposaria una excavació total en un lloc tan cèntric i de pas per a tot el poble.

Lluís - Esteve Casellas i Serra. Arqueòleg

Foto: Jordi Juncà i Parés.

La cuina bona, senzilla, ràpida i saludable
de la Srta. Teresa Cucala.

BACALLÀ A LA PORTUGUESA

Ingredients per a 4 persones:

500 gr de bacallà remullat.
4 ous.
3 cebes mitjanes.
1 kg de patates.
Oli d'oliva.
Olives negres.
Julivert.

Preparació:

Es couen els ous durs (uns 15 minuts).

Les patates es renten i es bullen senceres (amb una mica de sal).

Es bull el bacallà uns deu minuts. Se li treu la pell i les espines i s'esbocina.

La ceba es talla a rodanxes fines i es fregeix a foc lent fins que sigui cuita i una mica daurada.

Es pelen i es tallen a rodanxes els ous i les patates.

En una plata d'anar al forn, una mica untada, s'hi posen capes, alternades, de patata, ceba, bacallà i ou dur.

Es tira, per sobre, l'oli de fregir la cebai més si cal perquè quedi ben amanit.

Es posa a forn mitjà uns 15 o 20 minuts.

Abans de servir, s'espolsa amb julivert picat i olives negres.

No és gens difícil de fer i també és d'aquells plats molt bons i amb presència.

Bon profit!

T. Cucala

Han col.laborat en aquest número:

DIPUTACIÓ DE GIRONA

Caixa de Girona

